

Kelemen János: KÖDBE HULLT UTAK

*Hogy tudom elviselni annyi búcsú
szikláját szívemen,
mit soha el nem gördíthet felejtés,
fásultság, kétség, félelem?*

*Már elmaradt a sötét cipruserdő
ködbe hullt utamon —
most ingét tépő fehér nyírfasor
jajszavát hallgatom.*

*Holnap hanyatt fekvő bokrokra hull
a fehér szemfödél,
görcsbe rándul gyökerek közt a fagy
és szikrát vet a tél,*

*s én arra gondolok, hogy maradásom
lesz-e majd valahol,
int-e megálljt a tűnő fény a fák
halvány csúcsairól.*

*Mert nehéz a szemnek a hirtelen fény,
az új ígéret:
tovatűnsz ködbe hulló utadon,
mire megérted.*

Gábor Zoltán: SEBZETTEN

*Az este, mint halott madár —
kibomlik, szétterül a szárnya.
Nyirkos rét zöld tüze villan,
delejes-hold bukik a tájra.*

*Sűrűsödik a hallgatás.
Mint külön világ: Vonat lohol,
dallamot sír a kanyarban.
Te már ezen sem csodálkozol.*

*Hangod akár a kő: Zuhan.
Zuhan és megsebez a hangod.*

*Szívem oly esetlenül ver,
akár a megbolydult harangok.*

*Csillagaim is széjjel szórtad,
szürke kavics lett valahány.
Testemen fáradt gyökér kúszik,
fölépítetted éjszakám!*

*Valahol hírt penget a szél,
barbár dallamok zsolozsmáznak.
Fölsebzí arcom a sötét:
Élég vagyok az elmúlásnak.*